

La Foniatria i els foniatres.

Dll, 30/05/2011 per Cori Casanova

[A la intempèrie](#)

Arribo d'un Congrés professional . La meva professió és una meravella: et permet conèixer l'ésser humà en moltes de les seves dimensions. Ser metge que es dedica a la comunicació , això és el metge foniatra, permet abordar la relació dels humans amb ells mateixos, i amb el seu entorn. Demana conèixer aspectes de neurologia, allò que el sistema nerviós fa possible, d'acústica -les qualitats del so-. Demana conèixer l'estructura del llenguatge, la seva evolució. És imprescindible conèixer la fisiologia de la veu, de l'audició , de la parla. Però també sabem que l'home es configura en la seva relació dependent dels estímuls que l'envolten, dels mitjans de maduració personal , psicològica, afectiva, intel·lectual, que l'han dut a voler-se relacionar amb el seu entorn.

Per això admiro els meus companys, perquè, a mida que ens anem fent grans, descobreixo en ells no només professionals amb bagatge científic, sinó també grans persones, capaces de compadir i d'estimar el nen que mai podrà parlar...i unes llàgrimes cauen dels ulls del seu metge quan ens ensenya el cas d'aquest nen. I tenen una mirada lúcida i crítica sobre la realitat, molts d'ells compromesos en diferents associacions i activitats del seu municipi.

I com que som pocs en tot l'Estat, ens fem costat, riem i compartim uns dies amb càrrega professional i científica, però també amical i humana. La foniatria demana temps, i ells el donen als seus pacients...i els pacients els estimen.

Una de les foniatres que ha marcat la història de molts de nosaltres s'acaba de jubilar: ha deixat un pòsit de rigor en el treball, de coneixements, d'interdisciplinarietat molt difícil d'assolir. Però sobre tot ha deixat una escola de metges foniatres i de logopedes apassionats pel llenguatge i per ajudar a recuperar una forma de comunicar-se als que l'han perdut o encara no l'han trobat. Ha estat, és, mestre en ciència i humanitat, en saber mirar i escoltar. I en estimar. És una dona sàvia.

Dóno gràcies a Déu d'haber-me permès de viure d'aquesta professió....on els creients som tan pocs, però on tanta gent m'ensenya a ser més creient descobrint en ells la presència del Déu amb nosaltres, allí on hi ha amor.